

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

‘Η μονιμότης στον έρωτα

“Ένα δωμάτιο άναστατωμένο. Σπασμένα μπιμπέλο, άναστατωμένα μαξιλάρια, άναποδογυρισμένες καρέκλες. Έχει προηγηθεί καυγάς τριούδετος. Τώρα... Εκείνη, σε μια γωνία κλαίει με λυγμούς. Έκείνος σε μιά άλλη προσπάθει ν’ ανάσσει το τσιγάρο του με χέρι που τρέμει.”

“Εκείνη...—Άκου...έκει...νά μου φερθείς έτσι...—(μασάει το τσιγάρο του).—Σου φέρθηκε πιο καλά από ό,τι σου άξιζε να σου φερθώ!”

“Εκείνη...—Μά...τινόταν...νά μου φερθείς...χειρότερα;—Εκείνη...—Μπορούσα να σου σπάζω το κεφάλι, να σε κόψω...ρέτες...φέτες, να σε περάσω απ’ τη μηχανή του κιμά!”

“Εκείνη (συνέρχεται κάπως).—Σου μένει να το κάνεις σε πρώτη ευκαιρία.”

“Εκείνη...—Λες να με ξαναφέρεις στο σπίτι;—

“Εκείνη...—Πρώτα-πρώτα δεν έρω τι λές...—Εγώ δε βρίσκω ποτέ να σ’ ελπίσω, να προκάλεσω το θυμό σου, την άγανάκτησή του, τη λύσσα σου την απομυή...”

“Εκείνη...—(έτοιμος να διαλύσει) στο δωμάτιο, ό,τι έμεινε όρθιο...—Α, δέ...—

“Εκείνη...—Βέβαια δεν βρίσκω...—Εχεις διαρκώς ένα περι...—πρί...—Εγώ...—Ο,τι σου πω, σου φαίνεται φοβερό, ό,τι κάνω τερατώδες...—Κοντεύω να μην έρω ούτε πώς να φερθώ, ούτε πως να μιλήσω, ούτε τι να κάνω...”

“Εκείνη...—Αυτό συμβαίνει, άπλούστατα, γιατί ό,τι πης,

είναι αντίθετο μ’ αυτό που θ’ άξιζε να άκούσει ένας άνθρωπος με τη μεγαλύτερη, τη γαιδουρινότερη προκλητική κ’ άπειρη. Βρίσκες διαρκώς λόγια, φράσεις, συμπεριφορά, που να με χτυπάνε, κατήμιοντρα σαν καμουτάκιες. Είσαι ένας εχθρός, δηλώνεις, κτηνυμνός εχθρός, που απ’ αυτόν δε μπορώ να περιμένω ούτ’ επίεικεια, ούτε ό,κτο, ούτε συγκίνηση!...”

“Εκείνη (με τα μάτια έντελώς στεγνά)...—Μπα;...—

“Εκείνη...—Τό άρνείσαι;—

“Εκείνη...—Όχι. Μπράβο, όμως! Είσαι άξυμπερκής!...”

“Εκείνη...—Κι’ όλα αυτά γιατί νομίζεις;...—Από λάθος δικό μου, από έλακεία μου...—

“Εκείνη...—Μπορώ ν’ άκούσω το λάθος και τη βλακεία;—

“Εκείνη...—Μά, είναι έκδηλα και τα δύο;—Φταίει η συχνή έπαφή μας, φαίνεται δικαιολογία που σου δώσω η μονιμοποίησή σου στο πλευρό μου. Η γυναίκα πρέπει να έρω τι λές, και να φεύγει ύστερα, όλοταξός. Άν δε φύγει άμέσως, ή άν ξαναέρθει τη δεύτερη φορά, άποκτά δικαιώματα, την τρίτη φορά όλοικαίματα, είνε στο χέρι της να μητέρι τις φωνές, την τέταρτη πώς είνε στο χέρι της να σπάσει ένα βάζο. Απ’ την πέμπτη κι ύστερα, τα πράματα παίρνουν την κάτω βόλτα:—

“Ολα, ό άνθρωπος, τα χέρια σου, το σπίτι σου, τα δάχτυλά σου, ή συγία σου, είνε στη διάθεσή του...—

...—Αυτό που λέγεται για τον άνδρα και που ξαναπείνει όλη του την σκληρότητα, όλη του την ταπεινότητα, για να συστηματοποιηθεί το χάος που δημιουργείται με την αικτή συμπεριφορά του...—

‘Εκείνη...—Θά σπάσω την τσαντέρα!

‘Εκείνη...—Κι’ άν δεν τη σπάσεις τώρα, θά την σπάσεις κάποτε, όπως έσπασες και τα φύλλα τζάνια του τσιγάρου, έτσι, που σε λίγο θά ψήνουμε το τσάι σ’ ένα τενεκέ της κονσέρβας και θά τ’ πίνουμε στις χούφτες μας. Άυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία: είνε το άποτέλεσμα. Κι’ έμεις τώρα ψάχνουμε για την αίτία. Κι’ η αίτία είνε ότι σ’ άφισα να γίνης από περιπέτεια κατάστασις. ‘Εκείνη (άφραμένη).—

Τι θάπρεπε να κάνης δηλαδή;—

‘Εκείνη...—Άπλούστατα: Άφου δοκίμασα τα χείλια σου, και τα όρθια γυλικά, θάπρεπε να σε βγάλω έξω μ’ όση περισυύτρη εύγενεία θύαξεί κανείς έξω μία γυναίκα που δοκιμάζει τη γεύση των χελλιών της και να κλειδώσω πίσω σου την πόρτα με δύο στροφές του κλειδιού. ‘Ετσι θάμεινες για πάντα επισκέπτρια και θά μένανε και τα σεβίτσια μου σωστά, για να δεχτώ και καμιά άλλη επισκέπτρια και να της προσφέρω κάπου άξιοπρεπώς τσάι και λικέρ, για να τη διώξω ύστερα εύγενικά, και να κλείσω πίσω της την πόρτα με διπλή στροφή του κλειδιού — και λοιπά, και λοιπά...—

‘Εκείνη...—Θά σου βγάλω τα μάτια!

‘Εκείνη...—Θά κινδύνευα να μείνω ποτέ στραβός, άν ήσπιν χίλια μέτρα μακριά μου λύτη τη στιγμή! Τα μάτια μου κινδυνεύουν από έλακεία μου, όπως και λικέρ, για να τη διώξω ύστερα εύγενικά, και να κλείσω πίσω της την πόρτα με διπλή στροφή του κλειδιού — και λοιπά, και λοιπά...—

‘Εκείνη...—(με καινούργια καμάτια).—Δε μ’ άγαπάς...—

‘Εκείνη...—Σ’ άγαπώ. Αλλά το είνε η δεύτερη φάσις της βλακείας μου. Και την άγάπη την πληρώνω (δείχνει το άναστατωμένο δωμάτιο).

‘Εκείνη...—(με λυγμούς).—Δε...—

‘Εκείνη...—Τα μεγάλα μέσα. ‘Υστερ’ από τη θύελλα του θυμού σου, το φιλόδοξο της μετανοίας...—

...—Ελα, φίλη μου, και παρηγορήσου... (Την άγκαλιάζει. Πιο σιγά).—

...—Όσο τάχα όμως είνε άχέραι και έξοτασι!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

τά παράξενα

ΕΠΙ ΣΩΝΤΑΝΩΝ ΣΤΟΧΩΝ

Μέσα στην τακτική άμαρτωχία Μαδρίτης - Βαρκελώνης, ένα άτομο ηλικίας 32 ετών, σε στιγμή μανίας, έξηγαγε το περιστροφικό του από την τσέπη του και άρχισε να πυροβολεί τους άτυχεις συνεισβάτας του! Έφόνευσε δύο και ετραυμάτισε τρεις.

Μετά την συλλυγία του, ό άπαισιος παράφρων έδήλωσε άτάραχος και με το χαμόγελο στα χείλη ότι από διμηνιο μάθαινε σκοποβολή και ότι μέσα στο τραίνο του ήλθε ή έμπνευσις να έξασκηθή. α! έπι ζωντανών... σπόχων!

ΚΡΥΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

‘Ο Νικόλαος Κολλέ, ένας Γάλλος χωρικός, άνεκάλυψε πρό ήμερών κάτω από ένα σωρό λίθων, ένα κιούπι περιέχον 8.750 όρειχάλκινα νομίσματα ρωμαϊκής έποχής. — ‘Ισως υπάρχουν και άλλα νομίσματα θαμμένα εδώ κάτω! σ’ έφανε ό Κολλέ.

Και άρχισε να κάνει συστηματικές έρευνες. Οι όποιοι όμοιοι του ύπηρξαν άκριβείς και ύστερα από μερικές μέρες άνεκάλυψε και δεύτερο πιάρι με 8.000 νομίσματα, άργυρά αυτή τη φορά, της ίδιας έποχής, ήτοι του έτους 300 π.Χ. Η σπερμική αξία των εύρε θέντων άρχαίων όπολογίζεται ήμερα σε είκοσι έκατομμύρια γαλλικά φράγκα!

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΠΝΟΣ

“Όλα τα ζώα, έκτός από τον άνθρωπο τρώνε και άμέσως κατόπιν κοιμούνται. Ένας Γερμανός γιατρός, ό δόκτωρ Καθελ, έχει σχετικώς την πεποίθησι ότι άν ό άδύνατος κρέσσων άνθρωπος και ά κόμα όσοι τσάκουν από άπνεια ή παίρνουν κάθε βράδυ, πριν κοιμηθούν, μια έλαφρά θρεπτική τροφή, θά έβλεπαν σε λίγο καιρό την ύγεια τους να θελτώνεται έπαισθήτως. ‘Ο άν λόγω γιατρός παρήγγειλε ειδικώς ότι ένα ποτήρι γάλα με λίγο ψωμί, τρωγόμενο πρό το ύπνου, έπι μερικούς μήνες, έπιφέρει καταπληκτική αύξηση τοι έάρους και των δυνάμεων έν γένει.

ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

‘Ο ύπνος είνε το πιο άναγκαίο στοιχείο για την ζωή του ανθρώπου. Παρατηρήθηκε ότι τα ζώα πεθαίνουν γρηγορότερα όταν στερούνται τον ύπνο παρά όταν στερούνται την τροφή.

‘Εκείνος που καταστρέφει την ό-γεια του ανθρώπου πια πολύ κι’ από τις γενικές διαταραχές κι’ από την υπερβολική εργασία, είνε ό άναπαύσιμος ύπνος. Τό σκληρότερο μαρτύριο που έπιβάλλουν οι Κινέζοι σ’ έναν κα-τάδικο είνε ό δι’ άπνειας θάνατος, ό όποιος μετά δέκα μέρες το πολύ έπιφέρει παραφροσύνη.

Κατά τις γιομές των έπιστημών, ό ύπνος πρέπει να ποικίλει από 8 μέχρι 11 ώρών, ανάλογως της ηλικίας.

Και της είπα έγώ. Άπλούστατα, ό μνηστήρ σας υλάς συνήθειά από τη συγκίνησι που του τρεβήνασε όταν τον πυροβόλησατε καταστή-θα. Αυτό είν’ όλο.

—Μά τότε;... Οι σφαίρες;—

—Τότε, της έξήγησα, πρέπει ν’ ε-χαριστήστε τον όπλοπώλη που σας τούλησε το περιστροφικό. ‘Ο-ταν είδε να μπαίνει στο κατάστημα του μία κοπέλα, που έιρνε από την παροχή της και να του ζητάει ένα περιστροφικό γεμάτο, κατάλαβε πως έπρόκειτο να γίνει κερπιο-φονικό. Τότε σκέφθηκε ν’ σας δώσει ένα γεμάτο μόν περιστροφικό, μ’ ένα καλή σας τύχη, το γεμάτο με γιά φεύτικές σφαίρες...—

—Ετσι τη γλώσσά σου και σεις, πώς κι’ ό μνηστήρ σας και σεις.

—‘Η χαρά της. Άρμάντα έφανε πια στο κατακόρυφο. Άφου γέμι-σε φιλιό τον άσπρημένο της, τον παρέσυρε πρός τα έξω με φούρια.

—‘Ελα...—

...—Ελα γρήγορα, καλέ μου Τζωρτζίο, πρέπει να πεταχτώ μαζί σου για να φάω και να κοιμηθώ.

—Τζωρτζίο! Πού σε πήγα;—

—Πονάς, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

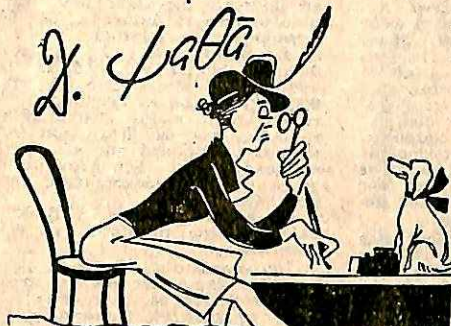
—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

—Όχι, καλέ μου;—

Μαντάμ Σουσου

‘Η τιμωρία

“Ω, πόσο καιρό είχε να την δει ή μαντάμ Σουσου. Καλά - καλά δεν μπόρεσε να την γνωρίσει μάλλον.

— Μαντάμ!

— “Ω, μαντάμ Σουσου!

— Κυρία Κιτισομήτρου!

— Τι μου γίνεσθε; Ζητε; ‘Υπάρχετε; ‘Εχω τόσο καιρό ν’ άκούσω για σας. ‘Α, την ά-γαπητή μου την μαντάμ Σουσου. Μά, έχετε, καμιά φορά σας μελετάμε. Άλλά πολύ σπα-νίας.

‘Ενεύρισε ή Σουσου. ‘Η κυρία Κιτισομή-τρου ήταν μία από τις γνωριμίες της του πα-λίου εκείνου καλού καιρού, που το άστρο της μαντάμ Σουσου έμεσουρανόσε στο Κολωνα-κι. Και δεν ήταν μόνο άπλη της γνωριμία. Ού-τε άπλη της φίλη. ‘Ηταν κάτι περισσότερο. ‘Α-σπονδη έχθρά της. Και ή έχθρα ένώσει περισσό-τερο δύο ανθρώπων από την φίλια.

Τον φίλο σου δεν τον σκέπτεσαι συχνά. Τον έχθρο σου πάντα τον μελετάς. Και από μιάς άποψης ή έχθρα άνυψώνει τους ανθρώπους... Τους κάνει και γίνονται ελκρινείς. Άν έχης φίλο ένα βλάκα δεν του το λές ποτέ. Πρέπει να τσκαβωθείς μαζί του για να άνοιξουν οι κρου-νοί της ελκρινείας σου και να του της κατά-πρόσωπο: ‘Κόριε, είσαι βλάκ!

Κακωντρέχης τύπος, ή κυρία Κιτισομήτρου, διατηρούσε άναλλοίωτα τα αισθήματα της απέναντι της μαντάμ Σουσου και έχάρηκε χαράς μεγάλην, όταν την είδε σ’ αυτό το χάλι. Άλλά εθούς άμέσως συνέλαβε σχέδιο σατανικών και την καλότασε:

— Άγαπητή μου μαντάμ Σουσου, δεν έ-ρετε πόση χαρά θά μου κάνατε αν έρχόσαστε ένα άπόγευμα στο σπίτι να πάρουμε το τσάι.

— Εύχαριστώ.

— Άδυνατίσατε πολύ μαντάμ.

— Όχι δας και πολύ.

— Πόσα κιά έχασατε;

— Όλγισα.

— Και στο σώμα και στο πρόσωπο.

— Βρίσκετε;

— Ά, την καμμένη την μαντάμ Σουσου. Εί-νε τόσο δύσκολη σήμερα ή ζωή. Φαντάζομαι ότι ύστερα από την άπώλεια της περιουσίας σας θά δυσαρτήσατε. Και μάλλον στην σημερινή την δύσκολη έποχή!

“Α, την άναίδεστατη! ‘Ετοίμασε να ηη τέ-τοια πράγματα, κατά πρόσωπο στην πυροδέ-σποινα του Βούδουλα! Άναψε και έκόρωσε ή Σουσου, όλλα συνεκρατήθη. ‘Εφόντωσε μέσα της ή όργη, αλλά δεν είπε τίποτε.

— Πότε θάρητε, μαντάμ;

— Την Πέμπτη.

— Σάν μάλαν;—

— Βού!

— Θά σας περιμένω.

— ‘Εορδή τα χέρια κα χάρισθηκα και οι δυο έθουσιασμένες. ‘Η μόν Κιτισομήτρου έλαγε από μέσα της: ‘Κατατίκα, θά σπάσωμε κέφι μ’ α-ζί σου πάλιν. ‘Η δέ Σουσου έλαγε από μέσα της: ‘Κρίμα, θά σε ξαναβάλω στη θέσι σου.

‘Εβούλξε ό κύκλος της κυρίας Κιτισομήτρου.

— Θάρη σβαφόρος;

— Όχι, τίποτε. Καπνίζετε;

— Μερσί.

Και της άπλωσε τα τσιγάρα της ή Σουσου για να προσθή:

— Τό Κολωνάκι το ξέρω δας, μαντάμ και αυτή ή σημερινή άριστοκρατία σας τί ήταν μέλλον και οι σημερινοί μαυραγορίτες θά είνε της άμης. ‘Όταν ψηθή με τον καιρόν ό ση-μερινός μαυραγορίτης θά άποκτήη μέγαρα και πολυκατοικίας εις το Κολωνάκι και θά όνομά-ζεαι άριστοκράτης.

“Ω, αυτό πλέον υπερέβαινε τα όρια! Είχαν

- Πώς είνε;
- Άδυνατίσατε πολύ;
- ‘Εχει το τούπε της;
- Είνε ακόμα μεγαλομάνης;
- Δεν της έκανε καλό ή φτώχεια;

Και ή κ. Κιτισομήτρου με μεγάλη χαρά τους άπαντούσε ότι απ’ όλα τα ύπαρξοντά της δεν της έμεινε παρά όλόκληρο και άναλλοίωτο και άκλόνητο και άμετάβλητο το τούπε της.

— Μον ντε!

— Μη μου το λές.

— Σ’ έ-π’ έπατάν σά!...

‘Η Σουσου έτοιμάσθηκε. Δεν ήθελε να χάση καθόλου αυτή την ευκαιρίαν. Μέσα της είχε έμπνευσι τον τελευταίο καιρό όλη ή λαϊκή μα-χητικότητα της, της όποιας άλλως τε έδωσε έ-σχάτως άπτά δείγματα. ‘Εβαλε το μαύρο παλ-τό της με τις φαγωμένες γούνες. ‘Εβαλε το κα-πέλλάκι με το πεταχτό φτερό. ‘Εφόρεσε τά γάντια της, έήψε τα φασασιάν άνά χείρας και έτράβηξε άποστολικώς από τον Βούδουλα στο Κολωνάκι.

Στις πέντε άκριβώς το μακρύ δάχτυλο της μαντάμ Σουσου έπέταξε το κουδούνι του άρχον-τόπιστου της κυρίας Κιτισομήτρου. Της άνοιξε ένας όπρητης:

— ‘Η κυρία;

— Μαντάμ Σουσου.

— Πέρσαστε, μαντάμ.

Στο χάλι την έσταμάτησε μία όπρητρια:

— ‘Η κυρία;

— Μαντάμ Σουσου.

— Πέρσαστε

Στο δεύτερο χάλι την έσταμάτησε μία καμα-ριέρα:

— ‘Η κυρία;

— Έχασε την όπομνη της ή Σουσου:

— Φύγε άνόητη!

Και πέρασε μοναχή της στο σαλόνι. ‘Εκεί την έπεριμεναν πρόσωπα γνωστά: ‘Η κυρία Ζα-φειρίου, ό κύριος και ή κυρία ‘Αλεπούδη, ό κύριος ‘Αλεξ, ό εδφεύστατος κύριος Κόκος και άρκετοι άλλοι που την έδέχθηκαν με προσποιη-τήν έγκαρδιότητα.

‘Η Σουσου, εις τις θερμές προσφωνήσεις και τις έκρήξεις του έθουσιασμού, άτήνησε με μία αδιόρατη και άξιοπρεπέστατη κλίσι της κεφα-λής.

— Καθήστε, μαντάμ.

— Μερσί.

— Τι γίνεσθε; Πώς είσθε;

— Καλά. Τοι λόγου σας; Βλέπω ότι δια-τηρήσατε παχέως και αυτό είνε ευχάριστον.

— Και εσεις καλά στέκεσθε, μαντάμ.

— “Ω, όχι. Φυσικά τρώω, όπως και άλλο-τε. Άλλά το φαγητό μία λεπτομέρεια. Άνθρω-ποι εύαισθητοι άδυνατίζουν σήμερις. Παρακτώ- από άνασιθήτους.

Μερικοί έγέλασαν. Άλλοι έδαγκώθηκαν άνα λόγους τοι ποσοστό του φιλοτιμίου που διέθετε ό καθένας. ‘Εσπερίσαντο το τσάι. ‘Υψιστε! Τι άφρονία ήταν έκείνη! Πράγματα έντελώς προπο-λεμικά. Βουτηγμένα, κέκ, φρέσκο βούτυρο, μαρ-μελάδες, σοκολατάνια και γλυκά. ‘Όλοι έπερί-μεναν να δούν την άγωνιώδη βουλιμίαν της μαν-τάμ Σουσου. Άλλά ή άσυγκριτη πυργοδέσποινα να τοι Βούδουλα έρριξε μία περιφρονητική μα-τιά στον δίσκο και στα πιατάκια και ύστερα έ-δηλωσε:

— ‘Εντελώς μαυραγορίτσια, βλέπω.

— Όχι δέ, μαντάμ Σουσου.

— Πώς! Πρό ήμερών με έκόλεσαν εις ένα ά-πρέ - μιντι μαυρής άγοράς και είχαν άκριβώς τα ίδια. Χάιρω που τα βλέπω.

Πάλιν έγέλασαν μερικοί, άλλοι ένεύρισαν. ‘Η κυρία Κιτισομήτρου όμως βλέποντας την Σουσου να μην έγγιξη τίποτε απ’ όλα, άρχισε να περρίζεται:

— Πάρτε, μαντάμ.

— “Ω, μερσί.

— Δεν μάς καταδέχεσθε;

— Άστείο πράγμα!

Τότε λοιπόν; Φοβόσθε μήπως κάνομε καύ-ρη άγορά; Ξερετε πολύ καλά ότι την μαυρή άγορά την κάνουν στον Βούδουλα και όχι στο Κολωνάκι.

Αυτό έπερίμενε ή Σουσου; Τις είδε; Τό γε-γονός είνε ότι έσχηκε πάλι το κεφάλι της και έκτύταξε με μάτια ήμικλειστά την κυρία Κι-τισομήτρου.

— Άστείο πράγμα! ‘Όλος ό κόσμος μπορεί να κατηγορή τοις μαυραγορίτας, αλλά όχι και άνθρωποι που έχουν περάσει από την μαυρή ά-γορά και άνεβείχθησαν.

‘Εθούμωσθε ή άλλη;

— Τι έννοείτε, μαντάμ;

— “Ω, τίποτε. Καπνίζετε;

— Μερσί.

Και της άπλωσε τα τσιγάρα της ή Σουσου για να προσθή:

— Τό Κολωνάκι το ξέρω δας, μαντάμ και αυτή ή σημερινή άριστοκρατία σας τί ήταν μέλλον και οι σημερινοί μαυραγορίτες θά είνε της άμης. ‘Όταν ψηθή με τον καιρόν ό ση-μερινός μαυραγορίτης θά άποκτήη μέγαρα και πολυκατοικίας εις το Κολωνάκι και θά όνομά-ζεαι άριστοκράτης.

“Ω, αυτό πλέον υπερέβαινε τα όρια! Είχαν

ΛΑΪΚΕΣ προλήψεις

Δημοσιεύουμε κατωτέρω μερικές χαρακτηρισ-τικές προλήψεις της λαοδαιμονίας:

... όταν το παιδί περπατά με τα τέσσερα,

κάποιος έμένος θάρρη στο σπίτι.

... άν το μικρότερο παιδί είνε κορίτσι και

βάξει διαρκώς το ένα του πόδι επάνω στ’ άλ-λο, το παιδί που θά γεννηθή ύστερα απ’ αυτό,

θά είνε θηλυκό.

... όταν κανείς αισθάνεται φαγούρα στο πό-δι, σίγουρα θά πάρη δρόμο. ‘Όταν τον τρώη ή μύτη του θά φάη έζυλο.

... την Πρωτομαγιά κανένας δεν δανείζει προ-ζύμι γιατί γίνονται μάγια μ’ αυτό.

... την Πρωτομαγιά και κάθε Πρωτομηνιά,

καλό είνε να τρώη κανείς λίγη ζάχαρη, για να περάση γλυκά όλες τις ήμέρες του μηνός.

... οι τοσπάνηδες για να μην πλισιάζή ό-λύκος τα κοπάδια τους, δένουν γύρω από το

μαντρί κομμάτια από ράσο πατά.

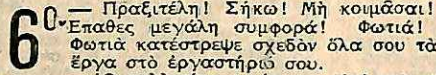
... όταν ή σιδερωστή είνε γυρισμένη άνά-ω-δα, κάτι κακό θά γίνη στο σπίτι.

... την Τρίτη δεν πρέπει ν’ άρχίζη κανείς καμιά δουλειά, γιατί ή ήμερα αυτή έχει μία ώρα κακή.

... όταν τα παπούτσια είνε ριχμένα το ένα επάνω στο άλλο, αυτό δείχνει πως γρήγορα

ό κάτοχός τους θά κάνει δρόμο.

... όταν τα έζυλα τρίζουν στη φωτιά, σημαί-νει πως κάποιος εχθρός κα

— Μην τρομάξεις! Ὁ θεϊκὴ καλλιτέχνη, τοῦ εἶπε. Κοιμήσου ηὐχου. Ἡ φωτιὰ δὲ σκέφθηκε νὰ θίξῃ τὰ ἀριστουργήματά σου. Ἐγὼ μόνον ἐξέχω τώρα ποιοὶ δῶρο νὰ σοῦ ζητήσω. Χάρισέ μου τὸν «Ἐρωτά».

Κάτω ἀπὸ τὸ θεϊκὸ χαμόγελο τῆς Φρύνης, ὁ τρόμος τοῦ Πραξιτέλλη ἐβούρε γρηγορά.

— Μὰ τοὺς θεούς, φωνάξε, εἶσαι τόσο ἐξυπνὴ, ὅσο εἶσαι καὶ ὁμορφῇ. Καὶ δὲν ξέρω ποῦ ἄλλοι κατὰξίει περισσότερο ὁ «Ἐρωτάς» μου παρὰ στὸ σπίτι σου. Αὐριο τὸ πρωῒ θὰ τὸν ἐχῇς.

— “Αν εἶνε ἀλήθεια; Θάχῃ λόγοο ὁ Πραξιτέ-
λης νὰ σοῦ κἀν ἓνα δῶρο τόσο ἡγεμονικό!
— Ὑπερίτω, παρακάλεσε ἡ Φρύνη γλυκά, δὲν
πρέπει νὰ ζηλεύεις. Ὁ Πραξιτέλης εἶνε καλλι-
τέχνης...
— Αὐτοῦ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει.

Κύτταξεν ἡ ψὴ φωνάσας μὲν ἑσφρητικῇ ἐξαφνίῳ ὁ νέος,
τοῦ τὸν καὶ μὲν σὰ μάτια. Ἐταῖα διαφορῆτικῇ ὁ
θανάτουα τὴν ψυχὴ σου πῶς κρούβει. Αἰ-
Μῆν εἶναι κούτος, ἀποκρίθηκε ἐκείνην.
«Ὅχι, ὅχι! φωνάσας ὁ ρήτωρ. Δέ θέλω νὰ
αἰκίσεις ποτηρίες. ἔται ἐμένα. Ἀφῆται τις γυ-
φορούμενα λόγια. Δὲν μὲ ἔχεις συνιέντες σέ
τάρα ἵσους πάντα ἀ-
τῆ συνέβη αὐτὸ τοῦ καιροῦ
Διότασε μὴ στείλῃ ὁ
ψυχοδόπος: ἡ γυναικα, σὰ δὲ

Επὶ τέλους, εἶπε μαλακῇ, παταμένη.
μικροῦλα ἀβγαλῇ; Δὲν ξέρεις ὅτι δὲν κάνεις ἔτσι;
δὲν σοῦ παρουσιάζομαι γιὰ καλὴν καμιά
εἵμαι.
Μὲ φωνὴν ἀχνήν εἶπε ὁ Ὑπερίδης:
Δὲν ἔπρεπε νὰ...

— Μὴ μ' ἀγγίζῃς! οὐρλιάξε με ξαφνικὴ λύπη.

1990

κν θεός με ὀλη του τήν πνευματικότητα καί

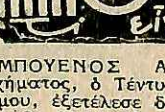
ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΑΡΕ ΤΗ ΚΟΡΥΦΗ
ΕΦΘΗ.
ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ δὲ δυνάμις τοῦ ἡτοῦ ἐνὰ πρὸς ἄλλῃ

...την ωραιότερη ανθρώπινη θρησκεία.

...Κατά τον 9ον αιώ
Νότιο Πόλο χάθηκαν 40
...Εφετινές πλοία;

λογίου θεωρούνται οι καλ

□ ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΥ΄ΡΕΣ. — Κατόπιν
 στοιχήματος, ὁ Τέντυ Μπράκσον, ἀνάπικρος
 πολεμῶν, ἐξετέλεσε διὰ μοτοσυκλέτας τὸν
 γυρὸ τῆς Ἀμερικῆς. Ἐνῷ ὁμοῦ ἐπιβαίνουν
 τῆς μοτοσυκλέτας του, ποὺ δόηγοῦσε μὲ
 τὸ ἕνα χερί του, γιὰ τὸ ἄλλο ἦταν σχεδὸν
 ἄχρηστον, μετέβαινε ἀπὸ πᾶρτὶ τοῦ χρηματικῶς
 ποσὸν τοῦ στοιχήματος, ποὺ εἶχε κατατεθῇ
 ὅς ἐνα συμβολαιογραφεῖο, παρεσύρθη ἀπὸ
 ἑνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον καὶ διεμελλόθη!

□ ΛΑΜΙΑ. — Ὅπως εἶνε γνωστὸν, οἱ διὰ
 σημοὶ ἐκ πείρας μετεωρολόγοι, ὅπως οἱ Ἑλ-
 ληνες ποιμένες, ἐξάγουσιν τὰ προγνωστικά
 τοὺς ἐπὶ τῆς καιρικῆς καταστάσεως, παρα-
 κολουθούντες τὴν κατάστασιν τοῦ καιροῦ,
 ποὺ κρατεῖ κατὰ τὴς εὐρμενίας, τὸ χρονικὸν
 ὁπλοσθὶ διάστημα ἀπὸ 1 μέχρι 6 Ἀβγυοστοῦ.
 Ἐτοί, ἐκ τῶν μετρίως ὥρας ἀνακοινώσεων
 τῶν, ἐξάγειται ὅτι μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ προ-
 χοῦς ἐτους θὰ ἔχοιμε καιρὸν κατὰ τὸ μάλλον
 καὶ ἥτονον θερμὸν, μὲ πολλὰς βροχὰς κατὰ
 τὸν Νοέμβριον. Τὸν Δεκεμβρίον θὰ ἀισθῶν-
 θοῦμε καὶ πρῶτα ριγλῶν καὶ τὸν Ἰανουάριον
 θὰ ὑποστούμε ἕναν ἀπὸ τοὺς πικρὰς χειμῶνας
 χειμῶνας. Κατὰ τὴς προβλέψεις τῶν ἰδίων
 πρὶλιν κατὰ τὸ διάστημα μέχρι τοῦ Ἀ-
 πριλίου ἐπανεπιλημμένως ἀκόμη καὶ στὰς Ἀ-
 ῖνας...

Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς βγάλῃ ψεφτεῖς!
 Η ΠΑΡΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

— ἄλλοι. Φρύνῃ, ὀρκίσου μου πῶς σε εὐχαρίστησα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Προεπιτέλη·

— Διότι σε ἡ γυναῖκα πολλὰ ὥρα. Τὸ στήθος σου ἀνεκοκτάβεινε καὶ ἔδειχνε τὴν ἑσωτερικὴν σου ἀναιμία. Ὁ Ὑπερίδις τὴν κούταξε σὰ μά-
τῃ. Ἐπὶ τέλους ἡ ἀποκρισίς της ἦλθε αἰσθητή.

— Δὲ μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω σ' αὐτό, περιδῶν.

— Τὴν κούταξε, σὰ νὰ μὴ πιστεῦαι αὐτὰ τοῦ ἁ-
γίου. Καὶ ἡ Φρύνῃ συνέχισε, γρήγορα.

— Μὰ θέλω νὰ μὲ πιστεύῃς πῶς ἐσένα ἀγα-
πῶ. Μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ. Στὸ ὀρκίζομαι.

— Τὴν ἔκοψε μ' ἓνα γέλιο σκληρό, προσβλητι-
κό.

— Ἄς γελάσω. Μὲ τοὺς ὀρκους μᾶς ἐταίραρ
ποροῦνε νὰ γελάσουν καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμ-
που.

— Μὲ προσβάλλεις, τοῦ εἶπε μαλακὰ. Μὰ δὲ
μὲνών. Καταλαβαίνω πῶς μιλάς ἀπὸ ἀγάπης.

— Ὅχι, διὸ φάναξ ὁ νέος σάν τρελλός.

— Ἔχω πιά ἀγάπην μέσα μου γιὰ σένα. Μονά-
χα περιφρόνησι. Γυναίκα ἀνάξια ν' ἀγαπήθῃς!

— Τοῦ περιφρονεῖς μιὰ ἀγάπην σάν τὴ δική μου;

— Ἐξέρω πια τί νὰ σοῦ πῶ. Μὰ θὰ λογαρια-
σῶμε! Ἐννοια σου, θὰ μετανιώσεις πικρά...

— Ἐφύγε, διαβαίνοντας τὸ περιστύλιό μὲ μεγά-
λα βήματα τρελλά.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΛΗΗ

Ἡ Φρύνῃ τὸν κούταξε μὲ μάτια σκοτεινά, κα-
τὰ τὴν ἀπομακρυνόταν φηδὴ, ἀγέγραχος, τραγική.

— Μέσα της, ἡ καρδιά της σπάραξε. Κάτι
ἐξέφυγε πῶς δὲν θὰ ἐκσπαστοῦσε τὸ κατὰ
τὴν τοῦ Ὑπερίδους. Ἡ ἀναιμία αὐτῆς, ἔκαμε τὰ
μυῖα της νὰ λυγίσουν. Εἶχε τὴν ἐντόπισιν
κατὰ της νὰ λυγίσουν. Εἶχε τὴν ἐντόπισιν
τῆς ψυχῆς της. Τὰ
ἐξέφυγε ἓνα κομμάτι τῆς ψυχῆς της.
Ἡ καρδιά ἀνέβηκεν καὶ σὰ μάτια της,
ἐξέφυγε τὴ στιγμὴν ἦλθε ἡ Κορίννα καὶ τὴν ἐπι-
βλέψε.

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ Ἡ συνέχεια.

Διπε μέσα στο ασημένιο περιβάλλον του σχολείου, όπου ήταν ανωτερική η μικρή Σοφία, αψώσθηκε έτσι στον πρώτο άνδρα που γνώρισε με μίαν ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη...
 Κοντά στην κοκέτα υπέρτα της την άσποχολημένη όλομεις με τη βορσεωδή κοσμητική ζωή της, δεν εύρισκε παρά μερικά τυπικά χάδια...
 "Ετσι ο Χαρίλαος έγινε γι' αυτήν, με το καιρό, η μοναδική χαρά και άσποχολή της ζωής της, ο κυρίος της και ο θεός της.
 Θεωρή και ρωμαντική φώσως καθώς ήταν, αφέθηκε στην άπολυτη διάθεση του άσποχολημένου της, γεμάτη άφελή εμπιστοσύνη και άπέραστη λατρεία...
 Και μία νύχτα σπαρμένη με άστρα, κάτω από τις σκιερές φυλλωσιές ενός δάσους, που προσέφερόν ολοκληρωτή, ολοκαίνωτο στο βωμό της άσποχης της, του έδωσε όλα, όλα, χωρίς τύψεις, χωρίς μεταμέλεια, εδωχιαμένη γιατί έγνωρίζε ότι τέλους την χιλιετρα γουδηνμένη έρωτική χαρά...
 Ταπεινές βλέψεις έβριστο
 Δυστοχισμένη Σοφίστα! Άν μπορούσε να ρίξη ένα μόνο βλέμμα στην καρδιά του λατρευτού της, δεν θ' άσφααιζε ποτέ, μα ποτέ, να του χάριση τα πάντα.
 Γιατί ο Χαρίλαος, με το πρακτικό πνεύμα και την πείρα της ζωής, δεν ένοιωσε για την μικρή Σοφία τίποτε περισσότερο από τον νουν άσπληστο πόθο...
 Η άσποχη του ήταν ένα πρόσχη

 και για τον φρεν

* Οι γυναίκες έχουν πολλή φαντασία και αίσθηση. Αυτό δεν είναι και πολύ λογικές.

* Όλα τα πάθη μας μας σπρώχνουν να κάνουμε χειρότερα σφάλματα μας όμως τα όφελουμε.

* Ο Θεός δεν έπλασε για κανένα άλλο λόγο τον άνθρωπο, παρά να εξημερώσει τον άνθρωπο.

* Όπου αφήσει ο διάβολος το αυγό του, εκεί θα βγει η γυναίκα.

* Ο Έρως είναι το ήδηποτο που μεθάει την καρδιά των ανθρώπων που την τρέφει.

* Για να μάθεις τα ελαττώματα μιας γυναίκας, άφησε την να σε φιλήσει.

* Όλα στον κόσμο μεταβάλλονται. Συχνότερ από όλα μεταβάλλονται η καρδιά και το κεφάλι των ανθρώπων.

* Πέντε διάβολοι δεν ήμπορούν να κάνουν κακό στην γυναίκα.

* Θάνατος δεν θα πη να πάθη κανείς ν' αναστήσει, παρά να ζή κανείς και νάχη νεκρωμένη την καρδιά του.

* Η καρδιά είναι περισσότερο δειλή από το πνεύμα, λιγότερο αγαθό από την καρδιά.

* Ο γάμος όπρινε πάντοτε η τέφρα του έρωτος.

* Άρκει πολλές φορές ένα χαμόγελο από ύπνο, να δώσει στην ψυχή σου στα παλάτια των ανδρών.

* Δεν αγαπά κανείς παρά ό,τι τον κάνει να βλάψει.

* Ο έρως δεν βλέπει καθόλου τα ελαττώματα των ανθρώπων.

* Βλέπει, τα συγχωρεί.

* Ο βασιλεύς καθώς και οι γυναίκες νομίζουν στην ομορφιά.

* Η μεγαλύτερη επιτυχία της ανθρωπίνης κοινωνίας, είναι η δημιουργία της γυναίκας από το θηλυκό που έπειτα δημιουργήσει την διαίονοι της ηθονή και την φαιότερη ανθρωπινή ορθότητα.

4

ματικότητα, γι'
σφάλματα. Τὰ
τὸν ἔρωτα.
γυναικα, παρὰ
εννείται μιά ὡ-
καὶ ἡ φιλία
τές της νὰ σοῦ
ῶνας καὶ περισ-
γυναίκας.
μιά κακή γυ-
π. Θάνατος θά-
α καὶ τὸ πνεῦ-
ς.
γυναίκεα χει-
νέων.
φέρεθ.
ἡ φιλία, κι' ἂν
τὰ πάντα τοῦς
ας ἔγκειται στὸ
ἐπλάσει ἡ φύσις.
κὲ ὅπου ἡ φύ-
ρε τὸν ἔρωτα.

...ἡμῶν ἐξαιρετικά τὰ ποινὴ
ὅποια μεταβροῦν κατὰ
ρους τούτους;
...Στὴν Κογκλίνκα, προ-
τὰ στήσι κράτα ἀπ' τὰ
καὶ ἀκριβοπλάνουν τὰ κί-
αυγά;
...Οἱ Τάταροι ὅταν θέλω
προσκαλέσων κανένα σὲ τ-
τὸν τραβῶν ἀπὸ τὸ αὐτί-
...Οἱ κάτοικοι τῆς Κεῦλη-
ταν ἀνταμειβόμενοι γαίρεσιν τοῦ
τὴν φρόσι: «Ἡ χάρισι τοῦ
τὸ σου καὶ τὸ κεφάλι σου
...Στὴ Βραχίλια τὸ συ-
πέλλο εἶνε τόσο διοδισμένο
νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ
μυλῶδες;
...Οἱ κάτοικοι τῆς Μαδ-
ρης θεωροῦνται μανιθεῖς
φάγου;
...Ἐφευρότης τῆς ὑπὸ
ρεῖται ὁ ἀσχαῖος θεὸς τῶ-
πλῶν Ὀσίου;
...Οἱ πρῶτος ἐξώσις
σκευάσθηκε ἀπὸ ἓνα Ρω-
μαὶ Μένιο;
...Οἱ Ρωμαιοὶ χρησιμο-
τὸ δοῦναι καὶ γιὰ κατ-
στε πληγὴς τοῦς;
...Πλάστιγγες ὑπῆρχαν
ἐποχῇ τοῦ Ἀβραάμ;
...Ἡ πρώτη βόμβα ρίχ-
1521 κατὰ τὴν πολιορκί-
λεως Μεζιέρ;
...Ὁ μέσος ὅρος τῆς
στημενὶ ἀνθρώπου τῶ
εἶνε εἰκοσιεξαπταμῖσι χρόνι-
...Κατὰ τὸν 9ον αἰῶ-
Νότιο πόλο χεσθῶν 40
ποι καὶ 200 τλοῖα;
...Ἐφευρὸς τῶς;

λογίου θεωρούνται οι καλ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ — τής Λιάνας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ήτανε μια διάσημη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου, ψηλή, μελαγχολική, με δυο μάτια βαθυπράσινα σαν σμαράγδια, που έφταναν μια ακαταπίεστη γοητεία. Πρό παντός ήτανε γλυκεία και τρυφερή, όσο καμμία άλλη γυναίκα...

Γρήγορα την ερωτεύθηκεν τρελλά και όταν κι' αυτή ανταποκρίθηκε στο αίσθημά της, κι' έγινε δική του γυναίκα, ήμουν ο πιο ευτυχισμένος των ανθρώπων. Στο πρόσωπό της άναμνεσεν έχι την διασημότητα, με τους Αλβανούς θαυμαστές, αλλά μόνο τη γυναίκα...

Όταν την παντρεύθηκα, σκέφτηκα πως δεν θα ήτανε αστό να την άναγκάζω να εγκαταλείψει την τέχνη της. Είμαι βέβαιος ως τόσο πως αν επέμενα, θα έκανε πρόθυμα κι' αυτή άκόμα την σκληρή θυσία για χάρι μου. Δεν θέλω όμως να διακόψω την τόσο λαμπρή σταδιοδρομία της. Ήξε' άλλωστε, γιατί να τής στερούω την δόξα που την μένουμε τόσο πολύ και που κολάκεζε την καθάρως γυναίκα και ταυτόχρονα την καλλιτέχνη. Αποφασίστηκε λοιπόν η Λιάννα Νταλφίρε να μείνει η διάσημη Λιάννα Νταλφίρε. Κι' έτσι έλακο- λούθησε να «γυρίσει» ταίριες.

Λίγο καιρό ύστερα από το γάμο μας η Λιάννα άναγκάστηκε για μια ταξίδια, το μεγαλύτερο μέρος της οποίας θα «γυρίστανε» στην Αφρική. Οι άσχαλλες μου, με είχαμε κρατήσει στην Ιταλία κι' έτσι τη γυναίκα μου έφυγε μόνη της. Μά, μόλις έφθασε η Λιάννα στην Αφρική, άρχισε να με θυμωοποιεί κι' ένα σαρφί τηλεγράφηματά: «Εφθάσα, Αφρική, «Θαυμάσια υποδοχή», «Αίσια άρχισε», «Σ' ου τοχιδόρημα επι- σκελνή» κλπ., κλπ. Δεν έλαβα όμως το γράμμα της αυτό. «Εφθάσα άκόμη στα χέρια μου, το πρώτο της Δευτέρου», ένα τηλεγράφημα που δεν έφερε την υπογραφή της και που άνήγγειλε τον τραγικό χαμό της...

Όπως ήξερα, εκείνη τη Δευτέρα η Λιάννα «έγυριζε» μέσα σε μια βάρκα και κατά την άναρχη, μερικές σκληρές, από ένα ναυ ατύχημα. Πούς έφερε αν η αίτια του δυστυχήματος ήτανε καμμία άπορ σκεπή κίνησι ή κανένα κύμα! Αργότερα έμαθα την τραγική αλήθεια. Η Λιάννα πνίγηκε μαζί με τον πρωταγωνιστή της ταίνας. Ο χαμός της Λιάννας μου, ήτανε για μένα ένα χτύπημα της μοίρας βαρύ. Έξω από τις δόκιμες ταυνιόχες έδα κι' εκεί σαν τούττω, χωρίς να μπορώ να με τρώσω τον πόνο μου...

Στην Αφρική δεν πήγα. Έξ' άλλου για ποιο λόγο να πήγαινα εκεί κάτω; Το πάθος της Λιάννας, που τα δύνατα της άνα- νάς, εκείνα είχανε παραστήσει μα- σά, δεν άνευρεθή. Πρέπει να χε σε τέτοιο δαμό συντηρήσε που ροσά άκόμη και δεν μπο- ρούσε άκόμη να πιστέω πως δεν θα ξανόβλεπα πια την λατρευτή μου γυναίκα...

«Έτσι, σιγά... σιγά περνούσε ο καιρός. Τον περασμένο μήνα, κάτι έμπορικες υποθέσεις μ' άναγκά- σαν να ταξιδεύω μ' άναγκά- μερες σε μια μικρή έπαρχιακή πό- λιν. Την πρώτη μέρα, αφού ένευ- σά να περάσω το άπόγευμά μου, μπήκα στον πρώτο κινηματο- μου, χωρίς καθόλου να προσέξω τον τίτλο του έργου που παίζο- ταν.

Με τις πρώτες εικόνες, που φα- νήκανε στην οθόνη, ένοιωσα σαν μια μαχαίρι, ένα πόνο, να τρυ- πώ την καρδιά μου. Στην ταί- νια πρωταγωνιστούσε η Λιάννα! Ήταν μια ταίνια που είχε γυρί- σει πριν από το γάμο μας, και που δεν την είχα δει ποτέ μου...

Η υπόθεσις του έργου ήτανε μετρία, και όπως φαίνεται, ο σε- ναρίοτας την είχε εμπνευσθή από την άκυρία με τας καμειάς.

Έβλεπε κανείς στο πανί μια κομψή και φιλάρεσκη ήρωίδα

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ — του χιονιού

ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Κανένας θύραδς δεν τάραιζε την παγωμένη σιγαλιά της φύσε- ως, έκτός από κάτι ύποκτους στεναγμούς, που άκούγοντοσαν πόσοι... πότε εκεί στην άκρη του μοναστηριού.

Σ' ένα κάποιο παλληκάρι κα- θισμένο σε μερικά χαμιάκλα, με το τραχύ κι' όμορφο πρόσωπό του κρυμμένο μέσα στα χέρια του, συλλογιόταν άκίνητο, άδιαφορώ- τας για το χιόνι που έπεφτε, την όμορφη και άκατάδεχτη Ιζόλδη, που τόσο τον είχε ξετρελλάνει με τις πλάνες ματιές της και με τ' άνυπόφορα καρπίρια της!

Κατάντησα στα χέρια της κουρέλι... ψιθύριζε με πόνο. «Άχ, άκαρδη Ιζόλδη! Γιατί με βασά- νιζεις έτσι; Δέκα μέρες άντικρύ- ζουμε μαζί τη χαρραγή και το η- λιοβασιλευμα, κι' όμως τα χείλη μου δεν άγγισαν ούτε μια φορά τα χείλη σου...»

Οι νύφες του χιονιού πύκνω- ναν το πέσιμό τους και η ράχη του νέου μισοσκεπαστηκε απ' την παγερή δαμπρία τους.

Μια γλυκεία νάρκη άρχισε να κυριεύει το μούδιασμένο κορμί του. «Άχ, άς μπορούσα να την ξε- χάσω! Ψιθύριζε καθώς βυθιζόταν σε μια γλυκεία νάρκη.

Έξαφνα, λίγα όψηματα πιο πέρα ξεπροβάλε ξαφνικά ένα όλο- χρυσο έλκυρο από το οποίο σπ- τέθηκε μια ύπεροχη γυναίκα ά- σύγκριτης καλλονής. Πλησίασε το παλληκάρι, το κυττάζε άμύλητη με καλωσύνη και του γάδισε τα μαλλιά του με το χιονόλευκο χέ- ρι της. Το παλληκάρι μουρούρι- σε μούδιασμένα.

Ποιά είσαι σύ, που με χαί- δεύεις τόσο στοργικά; Η νεαρή γυναίκα άνέμισε τον τα την θλιβερή εικόνα των τελευ- ταίων στιγμών της γυναίκας μου, της λατρευτής μου Λιάννας.

Άς είνε ελλογημένος ο κινη- ματογράφος, άς είνε έλαφρό το χόμα που σκέπασε το σαρφί έφευ- ρέτη του...

ΜΑΟΥΡΟ ΝΤ' ΑΛΜΠΕΡΤΙ

άπο κατάλευκη έρμύνα μανδύα της και έίπε με φωνή γλυκεία σαν τραγουδί:

—Είμαι η βασίλισσα του χιονι- ού... Άκούσα το παράπονό σου κι' ήρθα να σε βοηθήσω.

Και τυλιγόντας τον στον μαν- δύα της, τον σήκωσε σαν πούπου- λο στα τρυφερά της μπράτσα και τον άνεβασε στο έλκυρό της.

Ο νέος ένοιωσε να τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα. Έφτασαν τέλος σ' ένα παλάτι. Όλα εκεί μέσα ήταν από κρύσταλλο, κι' ένα εκ- τυφλωτικό φως βάσιλευ παντού.

Νεράιδες πρόθυμες τριγύριζαν το παλληκάρι και σ' ένα γνέμιο της βασίλισσας, άρχισαν να τ' ντύνουν με βασιλική φορεσιά.Μία παραφίλη έστειλ νάρκην τώρα το κορμί του.

Το έρωτευμένο παλληκάρι έξη- σε εκεί μια ζωή άνευρεμένη.Μία μερα όμως, ενώ άρισκόταν στην άγκαλιά της βασίλισσας πεταχτή- κε άπότομα και έίπε άνυπόφορα:

—Συγχώρησε με, βασίλισσα μου, που θα σου μιλήσω έλλικό- να... «Όλα όσα με τριγυρίζουν, είνε όμορφα σαν παρμούδι. Η ζωή μου στο έωτικό παλάτι σου είνε μια άτελειωτή γιορτή για μένα. Κι' όμως μου λείπει κ' α τ' ι...

Η βασίλισσα κυττάζε πρσά- νε το θλιμμένο παλληκάρι και του έίπε χαϊδεύοντας τα σγουρά μαλ- λιά του:

—Έρω τι σου λείπει, κι' εί- μα πρόθυμη να σου το δώσω... Τόχες και πριν μ' άνταγώγιζε, μά τ' άπαρνήθηκες έπιτόλως. Το κ' α τ' ι αυτό είνε η πρώτη άγνη και έδωλη άγάπη σου, είνε η γλυκεία σου Ιζόλδη!

—Ναι!... ναι! Αυτό είνε! «Ω, χάρισέ μου την ξανά, βασίλισσα μου... Χάρισέ μου την άπόκτη της. Κι' ο νέος άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Τα κατεργά βακρυά του έλουσαν την κατάλευκη χι- ονία στολή του. Η βασίλισσα του χιονιού χανόταν μακριά του τώρα, τυλιγμένη σε πέλους κυ- ταριάς κι' ο κρυσταλένιος πύ- γος της έδινε σιγά-σιγά...

«Έξαφνα ο νέος άνοιξε τα μά- τια σου, μά θαυμάσιος απ' τον όλοχρυσό λαμπρό ήλιο να ξανά- λάμψε παρευθύς... Ένοιωσε ότι πόνους στο κορμί του...Σ' αυτής που έφταναν φωνές άνθρώπων.

—Άνοιξε και πάλι δειλά τα μά- τια του και τότε άντικρύσε πλάι του, στοργικά γονατισμένη τη λα- τρευτή του Ιζόλδη, άνήσυχη και χλωμή, ενώ ο άμυρομυλικός πατέ- ρας του κι' ο μικρότερος άδελ- φός του κρατούσαν στα χέρια τους δυνατότα ποτά για να τον ξε- σάσουν.

Πού βρίσκομαι; μουρούρισε κατάνηκτο το παλληκάρι...

Η Ιζόλδη τότε, με δυνατόους λυγμούς, του άποκρίθηκε:

—Φοβήθηκες για τη ζωή σου, άγαπητέ μου. Έφτασε πρό δυο ήμερών με χιονόκαρο και η θι- ελλα σε πρόσφερε στο δρόμο. Το χιόνι σε σκέπασε... Όταν ξεπρο- βάλες ο ήλιος κι' έλουσε τα χιλι- να, σ' ήσαν τελείως άναίσθητος.

Άντιστοιχώντας για την τύχη σου, από ένα κακό όνειρο που είδα, έφρεσα στον πατέρα σου, σ' άνα- ζήτησσε παντού και στο τέλος σε έβρήκαμε, δόξα στο Θεό, ζωντανό ακόμα!

Δάκρυα έλαμψαν στα μάτια της.

—Σ' άγαπούσα πάντοτε και σ' άγαπώ όσο μ' άγαπάς καλέ μου... έξηκολούθησε η Ιζόλδη. Συγχώ- ρεσε με αν σ' έκανα να πονώ... ρεσε με αν σ' άπαρνήθηκες με τρεμολισμένη φωνή:

—Σου άείζει, παιδί μου, για σ' άντεφρος της ζωής σου... Πάρε την με την ευχή μου, γιατί ποτέ δεν έπαυε μ' σ' άγαπά. Κι' αν σούκανε καμιά παργαλιά, είνε απ' τις συντημένες της άγάπης που άμα λείψουν απ' τη μέση, την καταντούν μονότονη και άνοστη.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

...Το πρώτο ήλιακό ώρολόγιο των Ρωμαίων χρονολογείται από το έτος 262 π.Χ.

...Οι άριθμοί τους όποιους με- ταχειριζόμαστε σήμερα είνε έφευρε- σις των Άράβων και εισηχθήσαν στην Ευρώπη το 550 π.Χ.

...Όπως άναφέρει ο Πυθαγό- ρας τα πρώτα κοινάβια μας ήλ- θαν απ' την Αίγυπτο.

...Ο άνθρωπος ελαμπεί καθημε- ρινώς χιλίες όκάδες άέρος.

Τό λαχούρι

— Τι κάνεις, Ζαμφώ μου; — Καλά, σε χαίρω και σ' άγαπώ, κοκώνα μου. Πού βρέθηκες στη γειτονιά μας, Περσεφώνη μου;

Η Περσεφώνη, μία παχιά με προπολεμικές σάρκες, γυναικούλα κοντή, μελαχροινή και ευ- κίνητη, κρατούσε μία τσάντα και στεκότανε στην πόρτα της Ζαμφώ.

— Άχ, Ζαμφώ μου, δεν τάραιδες; Τά σοκά- κια με τρώνε! Ηγένηκα ντελάλια. Άγοράζω πράματα απ' τη μία και τα πουλά στην άλλη.

— Τι πράματα, καλέ;

— Νά, ό,τι βάζει ο νους σου: Τη σήμεραν ήμερα Ζαμφώ μου, κάθε φαμελιά έχει άνάγκες και πουλά ό,τι καλό και αν έχη για να ψω- νίση το ένα τη και τ' άλλο τη. Βάλε πιά με το νου σου το τι πουλά. Χολιά, σιτάντες, μαγκάλια, φορεσιές, κονιαματα, τζιβαερικά, ό,τι βρεθί κ' έτσι κερδίζω τη μεσιταία μου.Μά το τι κουράζομαι, Ζαμφώ μου, δεν το βάζει ο νους σου. Γυρίζω σπίτι μου αλαόφωνη και πέ- φτω να κοιμηθώ σαν ψωφία.

— Νάχα κι' εγώ τίποτα να μου το που- λησης να πάρω τίποτα θροφήματα για το χει- μώνα...

— Δέ σου βρίσκειται τίποτα μπιζουταριές; — Τι λες κοκά; Νά πουλήσω τα βραχιόλια μου, για τα σκουλαρίκια μου, που έχω κόρες, για να πάρω στάρι και νταρι;

— Άμα έρθη κανείς σε άνάγκη πουλά τα στεκομένα του, τι θές να κινή ο κόσμος; Έ- ναι η Άννετα του Τσίχλα μούδωκε να τη Ζαφειρώς τρακόσες χιλιάδες, και ήτανε μι- νη γρήγας μπόδς που τον είχε απ' τα προκιά της. Μπακίρια, μπρονίζου και γυαλικά όσα θές και μαχαρποήρυνα. Και για να κάνωμε και κομμάτι κουσέλι ακόμη να σου πώ...

Κι' έσκυψε σ' αυτή της Ζαμφώς κ' έίπε: — Η Άννετα του Τσίχλα μούδωκε να τη πουλήσω τη κουρτίνα ποδή σε τό κάντρο του συχωρεμένου του άνδρουσ τη και τη στεφανο- θηκη τη για να άγοράση κάρτσες καλές.

— Ηρόι! Θά λωλαθά! έίπε η Ζαμφώ και έπιασε τα μάγουλά της.

— Δεν έχεις τίποτα και σύ να σου πουλή- σω να χαρτζελικωθής; Χειμώνας έρχεται, πάντα θα χρειασθής παράδες.

— Τι να σου δώσω; Στάθηκε σαν να προσπαθούσε να ψάξη με- σα στο νου της.

Σέ λίγο της έίπε: — Έλα τ' άπόγεμα και βλέπομε.

Η Περσεφώνη έφυγε και η Ζαμφώ άνέβηκε

Ο ΒΑΓΓΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΝΙΩ

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

Άπό καθήκον φιλικό, Βάγγο, στο λέω με το γλυκό Οικονομικό—στο ηλεκτρικό Νά έχωμε όπ' όψει... Μήπως θυμώσ' ή Έπαμει... όποτε κάλλιστα μπορεί για πρόστιμο και τιμωρί— το ρεύμα να μας κόψη!...

Έτσι που καίμε κιλοβά— κι' ό μετρητής όπως τραβά στα κουτούρω και στα στρί- (βά

τά βρια περνάμε. Και θάρρη, Βάγγο μου, (χαλέ,

κάποιο πρωί ό κοντρολέ— κι' αν ρεύμα έχωμ' επί πλε— μπελώδες θα τράβουμε!...

Κι' έμένα πόθος μου κουφός είνε το άπλετο το φως— μά εγώ, Βαγγέλη μου, σα- (φώς

στο λέω άκόμα μία για να μην έχωμε βενιά και φασαρί— τρόπον τινά και μένωμε στα σκουπιά— Στο ρεύμα οικονομία!

Η ΜΑΝΙΩ

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ «ΘΗΣΙΑΥΡΟΥ»

Ο ΤΕΝΕΚΕΣ

(Παλιά τραγούδια με ημερινό συμπλήρωμα)

Το Δ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Σ' ένα κήπο μία χαρά κι' από λούλουδα σπαμένο. έπετάξαν μία φορά ένα τενεκέ σπασμένο.

Μαραθήκαν οι μουσικές έξεράθηκαν κι' οι κρίνοι— μά ό καλός σου τενεκές πάντα τενεκές θα μείνη.

Τό σημερινό συμπλήρωμα

Ξάφνου έίπ' ό τενεκές: «Άς γινώ... μαυραγορίτης και με μπάζες μουσικές έξελιχθή τραπεζίτης.

Μά τις μπάζες τις κακές ή τοιμπίδα δεν άφινει. Κάποτε ό τενεκές πάλι τενεκές θα γίνη.

Α. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

στην κάμαρα της κουνιάδας της της Τερψι- θέας.

— Έχεις κουγιά; την ρώτησε.

— Κουγιά; Πού να βρεθί τέτοιο πράμα! Έγώ στα μαλλένια ρούχα βάζω πάντα νεφθα- λίνα και δεν τά περάζει ή κουγιά.

— Τώρα οι ναφθαλίνες λυμώτισαν. Τερψι- θέα. Κι' εγώ είχα, μά σήμερα τάφαξα κ' ή πε- ρα κουγιά άρφηνη! Και δε λυπάμαι άλλο, μά εκείνο το λαχούρι τη συχωρεμένης τη μαμάς σου που ήτανε μία χαρά. Νά το άπλώσης στον ήλιο να το σώσης.

Η Τερψιθέα σαν τρομοκρατημένη άνοιξε το μπασιό της και έβγαλε το λαχούρι και το τί- ναξε.

— Βάλτο στο παναθύρι να το δει ό ήλιος, ει- νε γεμάτο σιγά τό κουγιά.

Η Τερψιθέα πρό του κινδύνου να της τό φάη ό σκόρος, το άπλωσε στο παράθυρο. Η Ζαμφώ κατέβηκε και μ' ένα καλάμι, σαν κατέλαβε πως ή Τερψιθέα ήτανε στην κουζίνα, τράβηξε το λα- χούρι, το έκανε ένα δέμα και το έδωκε βασιτι- κά στην Περσεφώνη που ήρθε:

— Νά πάρτο και πουλήσε μου το, μά μη το πής κανενός, γιατί ό άνδρας μου θα με χω- ρισή. Άκούς;

— Ένοιω σου, καλέ, ξέρω!

Η Περσεφώνη έδινε, αλλά το βράδυ η Τερ- ψιθέα σαν είδε πως έλειπε το λαχούρι, πήγε να λιποθυμήση.

— Έλα, μην κάνης έτσι, της έίπε ή Ζαμφώ. Έσύ φταίς γιατί τέτοια πράματα δεν τ' άφή- νουνε στο παναθύρι τόσες ώρες. Έτσι λωλή, καυμένη, και να με συμπάθεις.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Φίνες κάλτσες!

Γύριζαν από τον περίπατό τους στο Ζάππειο, την Κυριακή το πρωί ό Καραμπέτ και ή Σουρ- πουτίσα όταν αν γωνιά της όδοο Πανεπιστη- μίου - Σίνας, ένας πωλητής τράβηξε την προ- σοχή τους.

— Έδώ τά φίνε, κύριε, με τέσσερα φράγ- κα μόνο. Πάρετε για να με θυμόσαστε. Τι είνε «τέσσερα φράγκα»!

Η Σουρπουτίσα όπως συνήθως, στάθηκε να δει τί είν' αυτό που έπωλούσαν. Ο κόσμος γύ- ρω στον πωλητή είχε σωριασθή, πολλοί δε ά- γοράζανε από το έμπόρεμά του.

— Τι πρώτα πουλά αυτός, Σουρπουτίσα; ρώ- τησε ό Καραμπέτ.

— Άμάν, ντέν βλέπεις, γιαβρούμ, τσουράτια είνε. Άμα φίνος φαίνεται μεταξωτός μοιάζει.

— Τέσσερα φράγκα! έίπε με δυσπιστία ό Καραμπέτ.

Ο πωλητής έθουσιασμένος από τις άγορές φώναζε τώρα:

— Δέν μένουν πιά παρά μία ντουζίνα, κύ- ριοι. Πάρετε γιατί θα μετανοιώσετε. Είνε κάλ- τσα εδωράτικα, φίνε άκόμα, μετάξι πρώτης, μό- νο με «τέσσερα φράγκα»!

— Καραμπέτ, φώναζε ή Σουρπουτίσα, να πάρης το ντουζίνα αυτό, γιατί ντέν έκεις τομε- ρά γιαβρούμ. Οδλο σου κάρτσες κορυκάμε- νος ένεταί, ντροπής είνε.

— Καλά, για ντοκιμής να πάρω ντύο ζευ- γάρι, έίπε με δισταγμό ό Καραμπέτ.

— Καραμπέτ, έκονομία μην κάνης. Κελεπού ρι πρώτα ήδρες, να παίρνης.

Ο πωλητής που άντελήφθηκε την συζυγί- κην συζητήσιον, φώναζε:

— Έμπρός, ποίος θα πάρη την τελευταία ντουζίνα, γιατί φύγω. Αύριο ποίος ξέρει τι τιμές θα βάλλωμε άπάνω. Σήμερα με τέσσε- ρα φράγκα, αύριο με όχτώ ίσως.

— Άραμένους να ένεταί, φώναζε ή Σουρ- πουτίσα. Ντίκο μου άντρας τα πάρη αυτά.

Πρό της προσφοράς της Σουρπουτίσας, ό Κα- ραμπέτ δεν μπορούσε να τη δχι.

— Καλό να ένεταί! Το πήρα!

Και έβγαλε το πορτοφόλι του με μελαγχο- λικό ύφος και μέτρησε στον πωλητήν 48 χιλιά- δες την δωδεκάδα.

Εκείνος τόλιξε τις κάλτσες μέσα σ' ένα μεγάλο χαρτί, της έκανε ένα δέμα και δινον- τάς της στον Καραμπέτ έίπε:

— Με γεία σου, κύριε. Και τις άλλες με το καλό.

Και με μία έδαφιαία υπόκλιση έξαφανίσθη- κε.

—Πολύ παράντες! παραπονέθηκε ό Καρα- μπέτ.

Η Σουρπουτίσα όμως δεν ήτο της ίδιας γνώμης:

— Καραμπέτ, καλό να σου ένεταί. Κάρτσες ντέν έκεις, γιαβρούμ. Και ύστερα λίγο, χει- μώνας ν' άρχισή, κρυμμένος τά κάνης.

Έφθασαν σπίτι τους, εκείνη έθουσιασμένη από την άγορά, εκείνος σαν κατσοφιασμένος από αυτήν.

Τό πρωί, μόλις ξύπνησε πήρε ένα ζευγάρι από τις μεταξωτές αυτές κάλτσες να φορέση για πρώτη φορά...

Μόλις όμως τράβηξε να τις άνεβάση, ή μι- ση κάλτσα έξώλεσε και έμεινε στο χέρι του.

— Βάι, βάι! φώναζε. Τ είνε με αυτό;

Πήρε δεύτερο ζευγάρι και προσπάθησε να το φορέση με προσοχή, ή κάλτσα όμως έτριξε ά- πασια στο μέρος της φτέρνας και έξώλθηκε όλη.

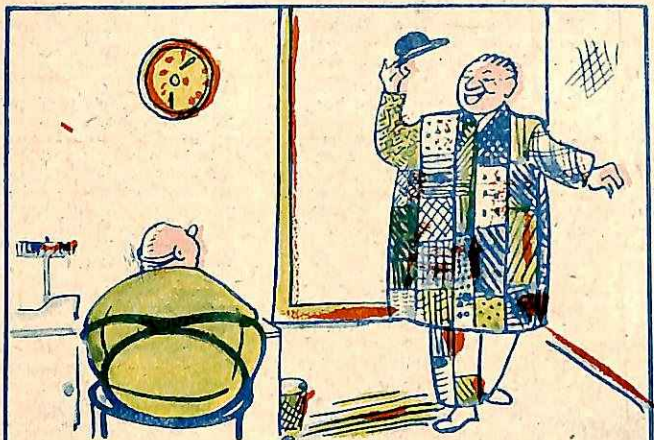
Η Σουρπουτίσα στάθηκε σαν στήλη άλατος, — Σουρπουτίσα! ξεφώνισε έξω φρενών. Έλα να ντής ψούνιο σου!

Η ύπερήτρια όμως που καί τη έφερε απ' αυτές τις πωλήσεις των δρόμων, έίπε:

— Άχ, έτσι είνε, κύριε, αυτόι οι μασκαρά- δες! Πουλώνε σκάρτα πράγματα με τιμές μαύ- ρις άγοράς! Έγώ στραβώνω και πουλώ και

σύ βλέπε κι' άγοράς.

— Άκούς, Σουρπουτίσα! Έγώ Ισραβώνω και πουλώ και σύ να γλέψης, γιαβρούμ, να γλέ- νος γύνηκες!...

Πώς έλυσε τό πρόβλημα ό πλάσιέ ένός
μεγάλου εργοστασίου ύφασμάτων, ό όποιος
έχανε διαρκώς τήν βαλίτσα μέ τά δείγματα!..

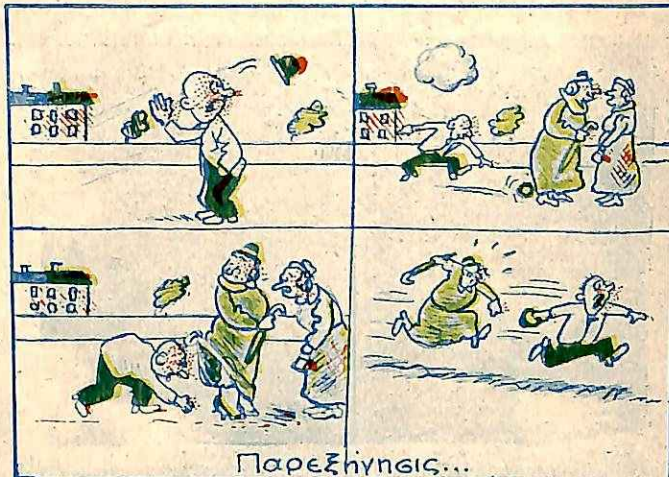
Ο ΖΗΛΙΑΡΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ:
-Απαιτώ νά μου πής άμέσως ποίός είναι
αυτός πού βρίσκειταί νάτω απί τό βαγόνι σου!

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ:
-Θά μου είναι άδύ-
νατον νά σας δεχθώ
μεθαύριο γιατί θά
έχω τρομερό πονό-
δοντο.

Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ:
-Καί τώρα κυρίες, καί κύριοι, έχω τήν τιμήν νά σας παρου-
σιάσω δύο θηπιμαγία ζωα, δύο σοφούς ελέφαντας οι όποι-
οι, ότι σας ευτελέσουν, τό έμαθαν από μένα, από μένα καί
μόνο!

Παρεξήγησις...

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΕΖΟΤΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ:-Γιά υιιττάξετε
τί θαυμασίο φεγγάρι...
ΕΚΕΙΝΗ:- Μοιάζει βάν
κιά φέτα πεπονιού!...

Η ΧΟΝΔΡΗ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ